

Petrus brev till Kristina

Den käraste systemn Kristina, övermåttan värd att älskas i Kristi innerliga kärlek, tillönskar hennes broder, broder Petrus, tillväxt i sann kärlek. Du må veta, käraste, att jag är frisk till kroppen men mycket medtagen till sinnet på grund av de mångahanda vedermödor, som jag utstått på resan. Ty fast jag kom till vår provins på söndagen näst efter allhelgonadagen, så kunde jag icke fortsätta min färd hastigare än att jag först på den helige Nikolai dag kom till Halmstad, som är det nordligaste konventet i Danmark och det, som ligger närmast Sveriges rike. Här i Danmark befinner jag mig ännu söndagen efter trettondedagen, eftersom jag inte kunnat få någon reskamrat, och skriver nu detta brev till dig, oviss om när jag kan få anträda färden till Sverige. Men härifrån och till mitt ordenshus har jag, efter vad jag tror, lika lång väg som från Köln till Paris, och vägen går genom ödemarker, skogar och bergsbygder. Även detta bör du veta, att fastän det på många år ej varit så kallt i Danmark som nu, har jag likväl inte haft någon päls på hela vintern (utom två dagar vid allhelgonatid); först på trettondedagen fick jag mig en päls tillskickad från mitt konvent. Jag skriver så utförligt om detta, eftersom du så ödmjukt bett mig därom. Men prisad vare Gud, som bevarat mig frisk under dessa och många andra faror. Om jag i allt detta behagar Gud med någonting, så erbjuder jag det gärna åt dig, för att du i gengäld med dina böner måtte utverka Guds förlåtelse för mina försummelse. Ty jag har sällan eller aldrig varit i större behov därav, tror jag. Och framför allt beder jag för Guds skull, att du av Gud måtte utverka tålmodets och saktmodets gåva åt mig.

Detta, käraste, vare nog sagt om mina kroppsliga mödor.

Vad mitt hjärtas sorger angår, så må du veta, att jag aldrig i hela mitt liv, så långt tillbaka jag kan minnas, känt mig så övergiven av Gud. Hav därför medlidande med mig, ty jag lider av en dubbel smärta: minnet av min svunna, tyvärr förlorade, lycka och tanken på det närvarande onda, som jag tyvärr snarare ådragit mig själv än det pålagts mig. Med berättelsen härom skulle jag kunna fylla sidor, förspilla mycken tid och bereda dig, som väntar att få läsa om angenämare ting, ledsnad; jag slutar därför och beder dig blott, att du måtte bedja ivrigt och innerligt till Gud, att han må utplåna mina fel med en evig glömska. Ack, min älskade, jag kan inte i dag såsom tidigare, i mitt brev tala med dig om den älskade; jag har mera anledning att beklaga mig över hans frånvaro.

Käraste, jag vet ej vad jag skall säga, ty jag känner varken brudgummen eller mig själv längre. Ty då jag en gång var i hans närhet, då hade mitt hjärta ljus till att utforska, min mun förnöjelse att tala och min hand lätthet att nedskriva, ty

varför skulle jag annars ha sänt dig så långa och så glada brev? Men ack, ack, nu är mitt hjärtas glädje försvunnen, min jubelsång har blivit till en klagovisa, kronan har fallit från mitt huvud, och därför ha mina ögon blivit förmörkade.¹ O du, som är högt älskad av Gud och innerligt kär för mig, jag skriver inte utan orsak detta till dig, ehuru jag inte förmår uppenbara dig orsaken till min bedrövelse. Du må endast bedja för mig, ja bedja till Gud, att jag får se dig en gång till, innan jag dör. Farväl, du älskade i Herren! Hälsa alla mina vänner, särskilt flickorna Hilla, dina föräldrar, kyrkoherdens syster och alla de andra, och anbefall mig åt deras böner! Ännu en gång farväl!

P. S. Detta brev har jag skickat på den helige Vincentii dag. Denna dag anträder jag också frisk min resa till Sverige. Sedan vi skildes, har jag tidigare skickat dig fyra brev från olika orter. Farväl! Mätte Guds nåd alltid bevara dig!

Den helige Vincents dag torde vara 22 januari, och fredagen efter Kyndelsmäss (då Petrus enligt Mauritius anlände välbehållen till Skänninge) är alltså 8 februari. 15 dagars resa. Tar idag 3h och 7 min enligt Eniro. 27 februari började han predika där.